

TÜRKAY

aylıq edebiyat dergisi

1/1/2023

QUBELI
2014.02

BU SAYIMIZDA

- Tayyib Atmaca / Yola Çıkarken / 3
Mahirə Nağıqızı / Sənsən / 4
Necibe Taşkın Çetinkaya / Kardeşlik Kasidesi / 5
Sona Abbasəliqızı / Şuşa Mənim Şah Anam / 7
Lütviyyə Əsgərzadə / Xoş Gəldin / 8
Salidə Şəmmədqızı / "Wikipedia" Oyunu / 9
Fatma Özger Bilgiç / Mecalim Kalmadı / 11
Zərəngiz Dəmirçi / Burda Bir Payız Var Mənə Bənzəyir / 12
Pərvanə Zəngəzurlu / Sənin Nədən Xəbərin Var / 13
Nazire Erbay / Camın Ardında Kalan Kelimələr / 14
Meryem Küçük / Ârəş Ve Yaşam Ereği / 16
İlahə Bayundur / İnsanların Kadrin Bilin / 18
Kadriyə Kirdök / Coğrafiya Kader Değildir / 18
Rânâ İslam Değirmenci / Yağmur / 19
Mariya Mercanka / Sevgi Zeetleri / 21
Gülqədəm Mirzəzadə / Ali Baş Komandanım / 23
Emine Savaş / Anlatır / 24

T Ü R K A Y

aylıq ədəbiyyat dərgisi

Baş redaktor Lütviyyə Əsgərzadə

Məsul katib Tayyib Atmaca **Sosial yayına məsul** Zərəngiz Dəmirçi

Üz qabığı rəsmi Ülviyyə Həməyəva

E mail turkayedebiyat@gmail.com

1 Say Yanvar 2023

Yola Çıkarken

Kültür, milletleri birbirinden ayıran kendine has karakteristik özelliği olan her milletin olmazsa olmazı, hayatın dışlisini oluşturan çarklar gibidir. Bir millet ne kadar kendi kültürüne, medeniyetine sahip çıkarsa, başka kültür ve medeniyetlerin etkisinden o kadar uzak kalır. Kendi kültür ve medeniyetine bağlı kalmayan milletler tarih içinde eriyip başka milletlerin yaşayış tarzlarını benimseyerek kendi kimliklerinden uzaklaşıp gitmişlerdir.

Tarih sahnesine çıkan her milletin, köklü sözlü ve yazılı kültürü vardır. Bunlar bir bakıma o milletin geçmişi ile bugünü arasındaki tarihi vesikalardır.

Bizler, tarih boyunca millet olarak bir coğrafi bölgeye sığmayıp zaman içinde çeşitli coğrafyalara dağılarak o toprakları mamur ederek insanlığa hizmet etmeyi bir ilke edinmişiz.

Orta Asya'dan çıkıp dünyanın yarısından fazlasında hükümranlık sürmüş bir milletin mensuplarıyız. Kurmuş olduğumuz devletlerle yeryüzünde bırakmış olduğumuz tarihi eserlerle medeniyetimiz hâlâ bir abide gibi ayakta duruyor ve durmaya da devam edecektir.

Atalarımız “söz kulağa yazı uzağa” ve “söz uçur yazı kalır” demişler.

Türk dünyasının büyük düşünce adamı: Gaspıralı İsmail'in “Dilde, işte, fikirde birlik” sözleriyle Türk topluluklarının birleşebileceği fikrinden yola çıktı. Biz de Türk dünyası, bayan âşık, şair ve yazarlarımızla geleceğin büyük kültür köprüsünün inşasında çalışarak medeniyetimizin gelecek kuşaklara taşınmasına katkı sunmak, bilinen ilk Türk şairi, Aprın Çor Tigin'in söz, Dede Korkut'un ses sancağını gönlümüzde taşıyarak gelecek kuşaklara devretmek için yola çıktık.

Meşhur tarihçi, sosyolog, filozof, siyaset ve devlet adamı İbn Haldun'un: “Devletler de tıpkı insanlar gibi doğar, büyür, yaşlanır ve ölürler.” dediği gibi devletlerin çoğu tarih sahnesinden silinip gitmişler ama tarihte kurulan bütün Türk devletleri tıpkı bir anka kuşu gibi kendi küllerinden yeniden doğarak dünya sahnesinde kalmayı başarmışlardır.

Her ne kadar da günümüzdeki Türk devletleri, coğrafya olarak birbirlerinden ayrı olsalar da her biri bir bölgede Türk sancağını dalgalandırmaya devam ediyor. Bizler bununla da yetinmeyerek bugün dünyanın başka başka ülkelerinde yaşayan Türklerle de bir gönül coğrafyamız olduğunu biliyoruz.

Azerbaycan, Kazakistan, Kırgızistan, Özbekistan, Türkiye, Macaristan, Türkmenistan, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti ile temelleri atılan ve Türklerin yeniden dünya sahnesinde söz sahibi olması için “Dilde, işte, fikirde birlik” düşüncesinin sözden ve yazıdan ibaret olmadığını yakın bir zamanda göreceğimize inanıyoruz.

Bizler de bu düşüncelerle yola çıkarak Türk dilinin konuşulduğu, Türkçe düşünen yazan, çalıp söyleyen dildaşlarımızla bir arada olalım hem sözümüzü asumana salalım hem yazımızı uzaklara taşıyalım düşüncesindeyiz.

Türkey edebiyat dergisi, Türk dünyası semalarında bir anka olsun, kanatlarında sözün cevherini taşıyın temennisiyle sefere çıktı. Bu dergi çatısı altında yazan herkes birbirine eşit mesafededir. Hiç kimse hiç kimseden önde değildir.

Yola çıktık, kervan yolda dizilecektir.

Selam olsun bizimle birlikte yol yürüyeceklere...

Mahirə Nağıqızı

Sənsən

Bu səhra dünyamın yuxularının
Hər gecə gəzdiyi ormanı sənsən.
Yaralı qəlbimin, xəstə canımın,
Yeganə davası, dərmanı sənsən.

Bikəsin ahıdı, zarıdı dünya,
Bəxtəvər dövləti, varıdı dünya,
Bilmədim kimlərin yarıdı dünya,
Şahanə dünyamın fərmanı sənsən.

Ruhum özüm oldu, göz aldatmadı,
Şeytana uymadı, üz qaraltmadı,
Adını çəkməyə gücüm çatmadı,
İçimin yaşayan dövranı sənsən.

Eşq ilə dikələn dərd sarayıymış,
Başqa cür deyilən hay- harayıymış,
Sənsiz yaşadığım gün haramıymış,
Ömrümün-günümün hər anı sənsən.

Mənə varidatdır bir adın-sanın,
Salma ürəyinə, sağ olsun canın,
Bu dünya cənnətmiş, İsmi Pünhanın,
Cənnətdə sirdaşı, qılmanı sənsən.

Necibe Taşkın Çetinkaya

Kardeşlik Kasîdesi

Hesretinden yandı bağrım köz menem sûzân menem
Âzerî'yem hem de Türk'em öz menem cânân menem

Âteşin kentinde könlüm şehr-i rüzgâr merhabâ
Baş şeherden gelmişem men en güzel mihmân menem

Sen hazâr'ımsın Tuna'msın yaslı her dem mâviler
Aşkınin lütfûna mazhâr yüzdüğün ummân menem

Mâh cemâlin al kanından hârelenmiş parlıyor
Ey asil Türk ey gururum bayrağan gurban menem

Koş küheylan Gence'den koş dağların ardında yâr
Her tuzâğın çemberinden kurtulan ceyrân menem

Korkmıram kalleş çakaldan çünkü bozkurttur soyum
Sen beyazsan men kızıl gül ülkü men Tûran menem

Yok mehebbet sensizem yâr hep düşürsen yâdıma
Men kimî dîvâne yohtur gardaşın yârân menem

Sen düşersen kollarımdan Nahcivan Tebriz üşür
Dilde figânlar coşarken harlanan külhân menem

Şehriyâr'dan Bahtiyar'dan söyle Yûnus'dan kelâm
Gencevî'den Şîrvanî'den söz eden hayran menem

Sen muhannet yağmurundan ıslanırken dem-be-dem
Bağda bülbül meşk eder ah! inleyen giryân menem

Kimse bilmez kimse duymaz kartalın feryâdını
Sabrı gökler gönderirken vird eden ihvan menem

Vuslatın sînemde fîrar yokluğun volkan kimî
Düşlerim sensiz donarken titreyen üryân menem

Bin dokuz yüz on sekiz kırdın esâret zincirin
Beklemek yok durmak aslâ asra şâyan kan menem

Haydi gardaş haydi davran ulduz ol düş göksüme
Bayrağın destan yazarken şâhidin bürhân menem

Sen yarımisan sen kanımisan senden ayrılmaz bu cân
Kim ki yan gözlerle baksın bilki baş düşmân menem

Yıldırımlardan kanat tak gel ürek feryâdına
Gözlerem âh yâr kimî men özleyen sultân menem

Öyle bir aşksın ki cânân kıskanır hicrân bile
Gül senin bülbül menimdir âşiyân bağbân menem

Gülbahârım mihrümâhım sensiz geçmez günlerim
Elvan elvan her çiçekten toplanan reyhân menem

Tar kopuz bendir çalarken oynaram bar gaytağı
Savrulur yaslar kederler ağlayan handân menem

Tut elimden tut ki görsün cümle âlem kimmişiz
Milletim bir Türk soyumdur en büyük kervân menem

Şuşa Mənim Şah Anam

Şuşa-mənim şah anam,
Şuşa-evim-eşiyim.
Elm, sənət məbədim,
Mədəniyyət beşiyim.

İndi cıdır düzündə,
Bülbülün səsi gəlir.
Hər daşdan, hər qayadan
Vətən nəğməsi gəlir.

Vaqifin söz sənəti
Söz əhlinə gəl deyir.
Natəvanın qəzəli,
Şuşa mənəm, bil, deyir.

Şuşa'da həyat isti
Gedib görmək çağıdı.
Şuşa indi büsbütün,
Düşməne göz dağıdı.

Dağlarına çən düşür,
Duvağı atüzündən.
Qoynuna gəlmişəm, dur,
Qoy öpüm üz-gözündən.

Mən onun doğmasıyam,
Şuşa ürkək sonamdı.
Qoynuna düşdüyüm vaxt
Elə bildim anamdı.

Şuşa mənim əzəldən,
ən sevdiyim şeirimdi.
Şuşa mənim şah anam
Əbədiyyət yerimdi

Xoş Gəldin

Bu da axşam-axşam şərim,
Açıldı qəmlə səhərim,
Yaxamı tapdı kədərim,
Kədər, xoş gəldin, xoş gəldin.

Fikirlərdən arınmadım,
Gözüm doldu, yayındırım,
Tıxandı, qəhər boğaza,
Qəhər, xoş gəldin, xoş gəldin.

Zəhər yedim, bal yerinə,
Xara geydim, zər yerinə,
Bəzən məlhəmdir zəhər də,
Zəhər, xoş gəldin, xoş gəldin.

Bezdim axırda qəmimdən,
Bir azca sevinc gəzirəm,
Xoş xəbərə müntəzirəm,
Gəl, söyləyim, xoş gəlmisən.

Çoxdandır ki, sevinmirəm,
Mənə müğdə ver xoş gündən.
Alqışlayım, deym, həməni;
Səhər, xoş gəldin, xoş gəldin.

Salidə Şəmmədqızı (Şərifova)

“Wikipedia” Oyunu

Məmməd əvvəl otağı, sonra qarşısında oturduğu masanı nəzərdən keçirdi. Masanın üzərinin səliqəsiz, dağınıq olması başqa vaxt olsaydı onu əsəbləşdirərdi. Bu dəfə “mənim masam deyil ki” deyə fikirləşib, qarşısında hələ də ayaq üstə duran Rasimə baxdı. Rasim Məmmədin diqqətlə ona baxdığını görüb diləndi:

- Məmməd müəllim, əsəbləşməyin. Hamının başına gələn bir işdir. Tək siz deyilsiniz. Çalışırıq aradan götürək.

Məmməd əlindəki şüşə stəkana baxdı. İçindəki suyu sonacan içmişdi. Yenə su içmək istəyirdi. Əlindəki stəkana Rasimə uzadaraq dedi:

- Rasim müəllim, zəhmət olmasa bir də süzərdiniz.

Rasim Məmmədin əlindəki boş stəkana əvvəl təəccüblə baxdı. Sonra Məmmədin su istədiyini anlayıb dedi:

- Hə... Su... Bu dəqiqə, bu dəqiqə.

Sonra masasının üzərindən suqabını götürüb stəkana süzərək soruşdu:

- Məmməd müəllim çay içirsiniz? Qəşəng, pürəngi çayımız var. Özü də hələ söhbətimiz uzun çəkəcək. Çoxdandır görüşürük.

Məmməd stəkandakı suyu başına çəkdi. Rasimin təklifini qəbul etmək üçün dedi:

- Olar, niyə də olmasın ki... Böyük məmuniyyətlə çayınızı içərəm.

Rasim masanın üstündəki telefonunu götürüb çay gətirilməsi üçün tapşırıq verdi. Özü isə əlindəki suqabını Məmmədə göstərib soruşdu:

- Yenə süzümümü? Çay isə beş-on dəqiqəyə hazır olar.

Məmməd başı ilə yox deyib, əlindəki boş stəkana masanın üzərinə qoydu. Rasim Məmmədin stəkana qoyduğunu görüb əlindəki suqabını da onun yanına qoyub Məmmədlə üz-üzə əyləşdi. Məmməd onun oturduğunu görüb söhbətə başladı:

- Məni başa sal görüm, wikipedia səhifəsi nədir ki, mənim haqqımda olan səhifəni dəqiqədə bir müzakirəyə çıxardırınsınız. Nə oldu axı? Elmdə sözünü demiş, özünü tanıtmış insanları wikipedia səhifələrini tərtib etmək üçün yönləndirilmiş ağızından süd iyisi gələn, dünənin uşağını müzakirə edəcək? Biabırçılıqdı... Ayıb olsun... Artıq neçənci dəfədir ki, “Bu səhifə silinməyə namizəddir!” başlığı altında müzakirəyə çıxarırsınız. Səbəb nədir, ay Rasim müəllim? Müəyyənləşdirə bilmədiniz ki, mən sizin wikipediaya layiqəm yoxsa yox? Birdəfəlik müəyyənləşdirin... Məsləhət deyilsə birdəfəlik silin getsin. Hər dəfə müzakirəyə çıxarmağın nə mənası? Bu nə oyundur?

Rasim Məmmədin hirsələnməsində haqlı olduğunu görüb dedi:

- Mən qalsın deyə müzakirədə fikrimi bildirmişəm. Məqalədə də lazım olan xırda texniki düzəlişləri etmişəm. İnşallah qalar. Narahat olmayın, Məmməd müəllim.

Məmməd Rasimin üzünə baxıb başını buladı, sonra narazılığını gizlətmədən dedi:

- Narahat deyiləm. Elə adamların wikipediasını yaradıbsınız, yaradırsınız ki... Ad çəkmək istəmirəm. Heç müzakirəyə çıxarmamısınız. Edin, etmək lazımdır. Xalqı, milləti qarşısında xidməti olan hər kəsə diqqət yetirilməsi məhz onların mənəvi haqqıdır. Amma onlara dəyməyib, mən yaşda, ahıl adamın wikipedia səhifəsini dəqiqədə bir “Bu səhifə silinməyə namizəddir!” başlığı altında müzakirəyə çıxarmanız mənə qarşı olan haqsızlıqdır, hörmətsizlikdir. İllər keçəndən sonra ağızından süd iyisi gələn bir uşaq mənə gözü götürməyən bir insanın sifarişi ilə müzakirəyə çıxardır ki, bunun wikipedia səhifəsi silinməlidir. Ağına gələn bir loqin özünə qəbul edib, Thunder Storm... Sən doğma ana dilində özünə uyğun bir ad

tapa bilmədin? Yoxsa cürətin çatıb adını yaza bilmirsən. Sifarişlərlə gördüyün işlərin arxasında kimin dayandığını bilərlər birdən... İş görəndə bilmirsən ki, sifariş verən tərəf gec-tez bəlli olacaq. Nə isə....

Rasimin susduğunu görüb dedi:

- Mətləbdən uzaqlaşdım. İnsan əsəbləşəndə bilmir nə desin... Cəhənnəmə adını nə qoyur qoysun, Thunder Storm, Thunder, Rain, Lightning nə bilim nə...

Rasim çiyinlərini çəkib dedi:

- Sifarişlə etdiyi haqqında dəqiq bir şey deyə bilmirəm. Mənə də maraqlıdı ki, təsdiq olunmuş səhifəni dəqiqədə bir niyə müzakirəyə çıxarsın. Mən əlimdən gələni edirəm. Etirazımı da bildirmişəm.

Məmməd yenə başını bulayaraq narazı-narazı dedi:

- Mən sizə heç nə demirəm. Diqqətinizə görə təşəkkür edirəm. Sadəcə hər dəfə müzakirəyə çıxarılması xoş təəssürat yaratmır. Zorla gözəllik olmaz ki, bala... Sizə problem yaradırsa rahat silə bilərsiniz. İncimirəm.

Rasim Məmmədin həqiqəti qarşında susmaqdan başqa əlacı qalmamışdı. Sadəcə susurdu. Araya çökmüş səssizliyi otağa girən qızın səsi pozdu. Qız "olarmı?" deyə soruşdu. Cavabı gözləməyib masaya yaxınlaşdı, gətirdiklərini masanın üzərinə düzüb soruşdu:

- Rasim müəllim, yenə...

Rasim qızın gətirdiyi çaylara baxaraq, qızın sözünü bitirməyinə imkan verməyərək dedi:

- Ayışə, xahiş edirəm, limon və şirniyyat da gətir.

Qız "baş üstə" deyib tələsik otaqdan çıxdı. Məmməd Rasimin ona heç nə demədiyini görüb ayağa durdu. Qolundakı saata baxaraq dedi:

- Nə isə... Wikipediayla insanın istedadı ölçülmür. Wikipedia istedad meyarı deyil. Məsəli səndən uzaq, düzgün təhsil belə ala bilməyən, adını düzgün yaza bilməyən mənə irad tutur. Mənim yaradıcılığımaya dəyər verir ki, qalsın qalmasın, silinsin silinməsin. Dünyanın axırı gəlib desəm səhv etməyəm. Sən get əvvəl atanın adını düz yazmağı öyrən ay Thunder Storm, sonra gəl məsələ qaldır, bu insanın wikipedia səhifəsi qalması məsləhətədi, yoxsa məsləhət deyil, layıqdi yoxsa layıq deyil...

Gülümsəyib Rasimə baxdı. Rasim Məmmədin getməyə hazırlaşdığını görüb dedi:

- Məmməd müəllim çayınızı içərdiniz.

Məmməd çaylara baxıb əllərini yellədi. Rasimə heç nə deməyib qapıya tərəf addımladı. Rasim onunla sağollaşmayıb qapıdan çıxan Məmmədin arxasınca baxıb fikirləşdi:

- Qoca wikipedia məsələsində tamamilə haqlıdır. İnsan taleləri kimin əlində ola bilərmiş, Məmmədin dediyi kimi ağızından süd iyisi gələn uşaq özündən savad baxımından qat-qat yüksəkdə duran insanlara olmadığı dəyəri verə bilərmiş... Nə isə... Görən bütün zəmanələrdəmi belə olub? Yoxsa bizim zamanəmi belədir?

Fikirləşdiklərini özü etmiş kimi özü-özündən utandı. Qapının ağızında dayanmış Ayışəni görüb masanın üzrəndəki çayları göstərərək dedi:

- Qızım, yığışdır bunları.

Özü isə tələsik kabinetindən çıxıb, Məmmədin wikipediasını müzakirəyə çıxardan həmkarının yanına getdi...

Mecalim Kalmadı

Bir zamanlar sana gönlüm kapıldı
İçim yandı tadım tuzum kalmadı!
Geçen her gün bil ki çok şey götürdü
Sana söyleyecek sözüm kalmadı!

Gençliğim eridi gün ve gün çöktü
Ayrılık hasreti gözyaşım döktü
Kamburum büyüdü belimi büktü
Âleme bakacak yüzüm kalmadı!

Dilimde tüy bitti, talih gülmedi
Çok dualar ettim kabul olmadı
Şu gariban gönlüm aşkla dolmadı
Sevdandan soğudum gözüm kalmadı!

Bir sevgi uğruna ömrümü verdim
O da beni böyle sevecek derdim
Bu gönül soframı bir ona serdim
Yandıkça tükendim közüm kalmadı!

Hep hak etmeyene emek vermişim
Yaralı her gönlü hemen sarmışım
Kendimi unutup boşa yormuşum
Mecalim tükendi özüm kalmadı!

Özger söyle artık bana dönmesin
İsmimi bir daha sakın anmasın
Kimse benim gibi böyle yanmasın
Her yolu denedim çözüm kalmadı!

Burda Bir Payız Var Mənə Bənzəyir

Xəyala qərq olub, qucub dizini,
Burda bir payız var mənə bənzəyir.
Sarı əlləriylə tutub üzünü,
Burda bir payız var mənə bənzəyir.

Hönkürür, harayı, hayı duyulmur,
Səngimir, kimir, sözlə ovunmur,
Yağan yağışlarla dərdi yuyulmur,
Burda bir payız var mənə bənzəyir.

Qəminə qərq edib ömrün bu çağın,
Leyləyi tərk edib isti ocağın,
Bir həsrət bürüyüb qoynun, qucağın,
Burda bir payız var mənə bənzəyir.

Uçulyb, sökülüb nəm divarları,
Ona şirin gəlir ötən çağları,
Bir təsəlli yeri qalmayıb barı,
Burda bir payız var mənə bənzəyir.

Nəğməsi qırıqdı, həzin, ahəstə,
Şeir ovqatlıdı dodağı püstə,
Oxuyur aramla "Şikəstə" üstə,
Burda bur payız var mənə bənzəyir...

Yarpağı şabaş tək tökülür yerə,
Nə ola daşları bircə zər verə...!!!
Tanrı qismət edə bəhrəsin dəre,
Burda bir payız var mənə bənzəyir..

Bir az ərköyündü, bir az çılgındı,
Bir az qüssəlidi, bir az dalğındı,
Xətrinə dəyiblər qəlbi qırğındı,
Burda bir payız var mənə bənzəyir.

Bürüyüb talanı ahı, amanı,
Səngimir başından həsrət dumanı,
Təkcə baharadı ən son gümanı,
Burda bir payız var mənə bənzəyir.

Köksünə sarı xal düşəndən bəri,
Darayır saçını xəzan yelləri,
Xatirə şəklidi sarı əlləri,
Burda bir payız var mənə bənzəyir.

Misra - misa susur, baxıb kövrəlir,
Ruhuma bənd olub axıb, kövrəlir,
Başını köksünə sıxıb, kövrəlir,
Burda bir payız var mənə bənzəyir.

Gördüm oxşarı var qərrib ağladım,
Qəmini könlümə sərrib, ağladım,
Payızı özüm tək görüb ağladım,
Burda bir payız var mənə bənzəyir.

Pərvanə Zəngəzurlu

Sənin Nədən Xəbərin Var

Hicran məni alıb gedir,
Saçıma dən salıb gedir,
Cavanlığım solub gedir,
Sənin nədən xəbərin var?

Hicran məni cəkib zilə,
İstəmirəm kimsə bilə.
Ağlayıram gülə-ğülə,
Sənin nədən xəbərin var.

Ah cəkib üsyan edirəm,
Gecələri dan edirəm,
Göz yaşım giryən edirəm,
Sənin nədən xəbərin var.

Görəndə hər səhər məni
Sanırdın bəxtəvər məni,
Üzübdü qəm,qəhər məni,
Sənin nədən xəbərin var.

Bu dünyaya yoxdu vəfa,
Pərvanə çox cəkdi cəfa,
Bilənmədin ay bivəfa,
Sənin nədən xəbərin var.

Camın Ardında Kalan Kelimeler

Bütün dairesel dönüşler, başlangıç noktasına er ya da geç ulaşır. Belki de en uygun zamanda, varacağı menzille buluşur. Bu dönüş hızlandırılabilir mi ya da varılacak noktaya ulaşmayı çabuklaştırmak kimin elinde? Her şey mukadderatla, iman edilenle mi açıklanmalı?

“Ölmek için çok iyi bir yaşayım Anjelik !” ardından derin bir sessizlik ve patlayan silahın sesi... Arabanın kontağı çevrildiğinde açık kalan radyodan kulağa çarpan son replik... Sunucunun sesi, yolun sarplığıyla beraber artık, biraz daha cızırtılı: “Radyo tiyatrosu, İstanbul Radyosu sundu. Efektör Korkmaz Çakar, seslendirenler Çetin Tekindor, Işık Yenersu...” Adam öldü ve her şey bitti. Oysa, yolla yazılacak hikâye yeni başlamıştı.

Issız tren yolunu takip, bu kayıp ruhu bir yere götürür mü? Peki, hedef neresi? Hep aynı şey, her zamanki gibi ‘derinlerin sesi’ rahat durmayacak besbelli. Tekrardan, tonlamalardan yılgınlığı apaçık anlaşılıyor aslında. Yapışkan, sayıklama tonuyla yapılan bu konuşma, bilmediği, sinik ama cesur görünen bir adamın yorumları. Beynindeki ses bu sefer, acıdan zevk alan arsız bir alışkanlıkla yine tekrarda: Replik müthiş, replik müthiş... “Ölmek için çok iyi bir yaşayım Anjelik !”

Paslı tren yolu uzun, karanlık ve dipsiz bir ölüm sessizliğinde... Nemli dallarının dağınık sıklığıyla, her yana yayılmış sırnaşık kavak ağaçları, yolun iki tarafına hâkim. Farlar hepten manasız bu an. Artık, arabanın motor sesi de durmalı. Zaten bitmeyecek sanılan tren yolunun da sonuna gelindi. Demirden, kırık, eski döküntüler buradan sonra bir yere ulaşır mı bilinmez. Zihnini sürekli oyalayan ses, arabayı beklemediği anda durdurdu. Nihayet, “Tantum ergo” nun kulakları parçalayan uğultusu. Kilise müziğini severdi, ama bu fazlaydı şimdi. Müzikle beraber aniden, yol değişti, her taraf mor artık... Yol, toprak; ağaçlar leylak, en çok erguvan renginde. Bir buhurdanlıktan dışarı hızla taşan mor dumanlar her tarafı kapladı neredeyse.

Yitik ruhu bir anda dinginleşti. Her sabah huzur ve hüznü karıştırarak dinlediği, ‘Requiem For My Friend’ usuldan duyulmaya başlandı bu sefer. Ezberi kötüydü, fakat günlerce sustuğu yavan zamanlar, aklına geldi birden. Bu yaşa kadar neydi, kimdi? Annesi için uslu bir çocuk, okuldakiler için akıllı bir öğrenci, geçen yıllar için sadık bir eş ve onca başarıya rağmen, iş yerinde alçakgönüllü olmak zorunda kalan bir çalışkandı. Başkalarına göre yapılan tercihler ve ‘bir şey’ olma çabası... Daha üç beş gün önce annesine açelyaları çok sevdiğini söylediğinde: “Açelyalar çabuk geçer, hele beyazları, boş ver onları” demişti. Aslında o çabuk geçtiği için sevmişi açelyaları. Birden öykülerinde birinci teklik şahsı hiç kullanmadığını düşündü. Bugün bunun tam tersini yapacak ve sadece ‘ben’ diyecekti. Ben ve ben’in tercihi. Olan olmuştu, zihninden geçireceklerine kimse karışamaz hatta haykırabilirdi. Açelyaları seviyordu, beyaz olanları daha çok. Tarih yazanlar da yalancıydı. Öğrendikleri, ezberler yalandı!... Hiçbir zaman inanmadı ayırmadan, bütün insanlarla dost olunacağına. Cem Sultan gibi birisinin gurbetin, yalnızlığın, acıların en büyüklerini yaşarken yaşama arzusunun devam edeceğine, kaderine razı olacağına. Cem’in yazdıkları aslında isyanın ta kendisiydi.

Kısmet buymuş ikimize ey Cem ezelden

Kim dehr cefasın çekeriz hem sen ü hem ben

Arka koltuğa uzandığı anda bu sefer, doktoru ile son görüşmesinden cümleler, birer kıymık parçası oldu, saplanmaya başladı beynine. Gece, gölge ve aydınlık... Ne gitme gitmeye ne de kalma kalmaya benziyordu.

-Rahatla, gözlerini kapat ve bir hayvan ol.

-Nesin sen?

-Bir kelebek.

-Neredesin?

-Küçük, kırlık bir alanda.

-Ne yapıyorsun? Kim var yanında?

-Uçuyorum, yalnız...

-Rengin ne?

-Siyah. Üzerimde turuncu, küçük benekler var.

-Etrafta başka hayvan var mı?

-Yok. Sadece... Uzaktan, çok uzaktan iri boynuzlu geyikler, sürü halinde geçiyor.

-Katıl onlara sende.

-Hayır, katılamam. Onlar zirveye koşuyorlar, tepeye en yükseğe.

-Sen ne yapacaksın.

-Öleceğim birazdan. Güneşin batmasına çok az kaldı.

-Ölme, oralarda su yok mu? Kendine bak, güzelliğini seyret.

-Hayır, su istemem. Günahlarıma susacağım... Öleceğim nasıl olsa, çok belli birazdan yükselip yere düşerim.

Ön koltuğun derisindeki soğukluğu hissetti içinde. Gece, zifiri karanlığıyla vedalaşıp aydınlığa dönecekti birazdan. Kapıyı açsa, çimenlerin üzerindeki çiğ tanelerine dokunacak, elleri ıslanacak, belki de doğu yöne gözü kayacak, güneşi bile görecekti. O zaman, kapıyı hiç açmamalıydı. İş kelimelerleydi, şimdi de bir tasvire yeltenmişti sanki, hemen vazgeçti. İnancın, hayalin süslemediği tasvir neye yarardı. Arabanın tek hâkimi diye düşündüğü direksiyonu ve hangi ara eline aldığını hatırlamadığı, siyah demir parçası da soğuktu. Son okudukları aklına geldi bu sefer. Hiç kimse anlamamıştı üzerine yemin edilenlerin manasını. İncire, yere, göğe, zamana kelimeye yani söze yemin içmek ne demektir? Düşünse miydi bunları tekrar, vazgeçti... Baş edemediği o ses, bu sefer uysallaşmış gözükte. Kelimenin kutsiyetini zihninden gelip geçirdi. İnaniyordu kuşkusuz. “Kaleme ve (kalem tutanların) yazdıklarına andolsun ki...”

Sarhoş değildi, ama ayılsam içerdim fısıltısını kimse duymadı. Birden cam kırıklarını hissetti avucunda, kanın sıcaklığı dirseğine kadar yol almaya çoktan başlamıştı. Cam kırığı çok acıtır bilir misin sevdiğim... Cam, deniz suyu gibi şeffaftır, ama denize haykırdığın gibi, ‘bekledim’ diyemezsin ona. Kırıklarında yüzünü seyredebilirsin daha çok, yüzleşebilirsin; zamanla, mekânla, kendinle, yaşınla ve gözyaşınla... Cam kırıkları ilk defa onu destekliyordu. Kararını vermişti ve ‘ben’ diyecekti sonunda. Bu zamana kadar sarf ettiği kelimelerle tekrar hesaplaşmak üzere, bir süreliğine hepsini arabanın dışında, camın ardında kalanlara emanet etti. Elindekiler şimdilik ona yeterdi nasıl olsa. Sonunda her şey sustu, tek duyulan radyodaki cızırtılı o replikti: “Ölmek için çok iyi bir yaştayım Anjelik !”

Âreş Ve Yaşam Ereği

bitkinliğı ve yitiğı
ötelerden duyuyorum
beni bağışla
sesimi bağışla
bir düş kadranında
kanıma saplanan kızıl hançerler
ört üstümü üşüyorum
acıyı aynasından sıyırdım
kaygım pusulandı
âreş misali yaşam ereğinde

dilencinin hüznü
yağmuru üstünde
dağılır dağılır sarılır
âreş misali
sisli kentin yamaçlarında

çerağlar tutuşsun
tutuşsun kelimerde
nakşında delilin
nezaret-i kaderinde
elden ele dağılır sarılır
âreş misali yaşam ereğinde

kadının hasreti ey/vahında
kesilen yeri kanar
yaralandıkça can suyu kurur
döker yaprak yaprak
âreş misali yaşam ereğinde

ağdan ağa düşerken
kendi ipinde boğulurken
koparıp tüm bağları
soyunurken güz hazanında
pınarlarında arınıp arınıp
dağılır dağılır sarılır
âreş misali yaşam ereğinde

kadehime karıştır
yüreginden kopan kızıl cam parçalarını
sarhoşluğum acının renginden
gölük eğildiği vakit
neş-et tüm cihana
bakışların gurbetime düştü
dağılır dağılır sarılır
âreş misali yaşam ereğinde

öğün öğün kurulur sancı sofrası
acısı ne tabakta ne bardakta
hüznün bayrağı başta taç
anne suskun
baba durgun
çocuk sor sor /cevap ağır
yanar yanar tüter
dağılır dağılır sarılır
âreş misali yaşam ereğinde

kuşlar ılık rüzgârların
götürdüğü iklimlere
kapılır kapılır savrulur
adı göç müdür /güç müdür
dağılır dağılır sarılır
âreş misali yaşam ereğinde

İnsanların Kadrin Bilin

Rahmetlik Babam Əhmədin Aziz Hatırasına

Ömür ötür, zaman keçir,
İnsanların kadrin bilin.
Bir gün gelen bir gün köçür,
İnsanların kadrin bilin.

Böyükleri salın yada,
İmkanlar mehdud olsa da,
Bu etibarsız dünyada,
İnsanların kadrin bilin.

Hüduzsuzdur arzu, dilek,
Daş üstünde bitir çiçək,
Yalana vurmayın bezək,
İnsanların kadrin bilin.

Quru düzde şəher salan,
Toprakdan aya ucalan,
Vaxtından erken qocalan,
İnsanların qədrin bilin.

Qocalara yer göstərin,
Uşaqlara salam verin.
Hastalara hoş söz deyin,
İnsanların qədrin bilin.

O yaprakdı bir ağacda,
El verir son duracaqda,
Halal olun şən ocaqda,
İnsanların qədrin bilin.

Coğrafya Kader Değildir

Adamların duygularını bağıra çağıra yaşadığı
Kadınlarının sus çukurunda öldüğü coğrafyada büyüdük biz
En masum şiirler boğazımıza dizildi, özgürce sustuk
Çocuk kucığımızın, günah alınımızın yazısıydı
Bir de ışıltılı caddelerde burjuva kadınlar vardı
Dekolteyi baş tacı edip, jartiyere asılan erkekler
Bir gecelik haramın koynunda yataklar
Aseton kokusunda boğulmuş bedenler
Kim mahpustu, kim özgür
Mahkumdu kadın, hükümsüzdü erkek
Coğrafya kader dediler, biz kadere inandık
Kim biçmişti başa bedeli, beşiğin kertmesine kim asmıştı berdeli
Kesildi, biçildi, verildi, satıldı
Çocuk gelin dediler, onu da masumlaştırdılar
Bir ağaç dibinde yargıçlar toplayıp, sevdaya kurban ettiler
Eldeki kir, evdeki kuldu kadın
Coğrafya kader dediler, biz kadere inandık
Elalem çetesi kurdular çeşme başında
Mahalle kuytularında acımasız infazlar ettiler
Okul kapılarında inancın bedelini bir metre bez parçasıyla ödettiler
Yol ayrımlarında kaldı kadın, kanatları körpeyken yolundu
Sonra, kartal olup uçması beklendi
Coğrafya kader dediler, biz kadere inandık

Yazın ilk aylarındaydılar –haziran olmalıydı- ama son yılların hava akımlarının insanlarla oynadığı oyunu sıkı takip edenlerin çok da iyi bildiği gibi aslında nisan yağmurlarına, hani şu kırkikinci yağmurlarına yakalandıklarına bakılırsa asrın nisan ayındaydılar. Son iki üç haftadır hemen her gün yağmur yağıyordu ama ne yağmur...

Aslında bu yağmuru tanıyordu o. Sadece o mu? Bu şehir de yağmurlara alışkındı. Ta ezelden. Şehrin yirmi otuz yıl önce aşına olduğu yağmurlar gelmişti yeniden şehre. Yeni olan tek şey, yağmurlar nisanda değil de haziran ortasında kapıyı çalıyordu, o kadar. İşte böylesi önce uyumuş sonra da koşarak gelmiş ve haziranın rahatını kaçırmış yağmurlar, üç haftadır yağmaktaydı. Hiç o şehre yolunuz düştü mü, hiç böylesi yağmurlarla karşılaştınız mı, bilmiyorum. Güne bunaltıcı bir sıcaklıkla başlarsınız; öylesi bir sıcak ki güneş bulutların arkasına saklansa bile içiniz bayılır, şırl şırl terlersiniz. Görünür görünmez bulutlar, saklambaç oynayan güneş ve bedeninizden daima dökülen şelale sizi bir tereddütte bırakır; gün, güneşli mi geçecektir yoksa serin mi? Gün ortasına kadar bedeniniz ve ruhunuz bu tür med cezirlerle yorulur. Hah işte, gün ortasını da geçtik, yaşasın bugün yağmur yağmayacak. Yaşasın işlerimizden, okulumuzdan evlere de kaçabildik... Demeye kalmaz...

Pencere pervazlarına ve cama bir iki damla düşer... O da ne, bir bakmışsınız, bir iki dakika içinde bardaktan boşanırcasına bir yağmur yağar; sokağınız, caddeniz bir anda coşan bir dereye döner. Allah vere de yolda birileri kalmasa; o korkunç dereeler arabaları, insanları sürüklemese, dersiniz... Derken, bir de ne görürsünüz, güneş açır ve bu yağmur ancak üç beş dakika sürüverdi.

İşte böylesi haziran tablolarının bulunduğu bir yazdan bahsediyorum. O ve arkadaşı şanslıydılar. Bugün, gün ortası hatta ikinci geçmişti ama tek bir damla yağmur yağmamıştı. Bunu hayra mı yormalıydı? Oysa yağmur da bir başkaydı...

Şehrin eskiden daha ünlü olan, bugün ise o ününden yararlandığı fakat olgun ve vakur bir yetişkin edasına, sessizliğine bürünen caddesinde epey yürüdü ikili. Sıcaktı hava. Cadde boyunca, alış veriş yapma niyetleri pek olmasa da her dükkâna tek tek girip çıktılar. Kâh bir şapka baktılar kâh bir elbise... Kâh düğmeye takıldı gözleri kâh bir göz farına. Ama almaya gönülleri bulunmadığı için olsa gerek her dükkandan da eli boş çıktılar. Şu son zamanlarda sadece hava akımları değil; para akımları, trendler, modalar, insan davranışları da gelgitler yaşıyordu sanki. Neyse. Nereden de aklına gelirdi ki birbiriyle alâkasız konular bir anda.

Bugün, ikisi de pek keyifliydi... Ne kendi iç seslerinden ne de dışarıdan gelecek seslerden yani o kuru ya da yağ gürlütülerden etkilenmeye niyetleri yoktu. Ne güzel! Bugün, günlerden beri ilk kez, içlerinde de dışlarında da yağmur yağmıyordu. Bu, iyiye mi yorulmalıydı?

Yorgun bir şekilde kendilerini şehrin kadim pastanelerinden birine attılar. Aslında ne pastanenin dış mekânına adım atarken bir yandan da pasta dükkanının vitrininde heyecanlı bir şekilde ne yiyeceklerini ararken ve ne de su böreğinde karar kılarak caddeye bakan bir masaya otururken burasının şehrin kadim bir pastanesi olduğunu algılamıştı. Fakat masaya otururken pastanenin ismini okudu. İlk defa geliyorlardı ama bu isim çok uzun zaman önce kulağına çalınmıştı...

Kendisi sandalyeye oturdu, arkadaşı da masanın karşı tarafına. Oturur oturmaz da kendi oturduğu yere göre ve sadece onun görebileceği şekildeki bir masada iki tonton ihtiyar da hemen gözüne ilişti. Tonton dediysek tontondular ama yıllara meydan okuyan modern ihtiyar delikanlılardan bahsediyoruz biz. Tam oturduğu an, ihtiyarlar ona belli belirsiz gülümsedi. O da gülümsedi. Ama bu gülümseyişi içinden miydi yoksa dışından mı kendi de anlayamadı. Oturdukları gibi garson geldi; onlar çoktan ne yiyeceklerini seçtikleri için garsona aynı anda ‘su böreği ve çay’ dediler. Bu koroya masadaki üçü de güldü.

Az sonra ismarladıkları geldi. Tabağını önüne çekerken tam otuz yıllık dostunun, kankasının ne kadar pozitif bir insan olduğunu düşündü yeniden ve yine gülümsedi. Kankası daima gülüyor ve hem neşe ile hem de yüksek sesle, daima konuşuyordu. Bu sesi ve konuşma katsayısını ilk defa duyanlar biraz rahatsız olabilirdi ama kankasının bu hali ona her zaman bir ilaç gibi gelmişti. Belki de bu ikili ondan çok iyi anlaşıyordu. O ne kadar sessiz ve sakinliği, çok düşünmeden hareket edememeyi seçmişse kankası hem neşeli, hem kararlı, çabuk ve hem de hep sesliydi. Demek ki her ikisi de kendinde olmayı karşıda bulduğu için mutluydu; bu

ikili tam tamına birbirlerini tamamlıyordu. ‘Tamamlanmak’ ne güzel şey, diye düşündü...

Kankası böreği bir çırpıda yedi. Böylesi hareketli olandan da başka türlü beklenemezdi. Ama o? Tabii bildiniz, o ismarladığı yemeğin keyfini çıkarmak hatta yaşadıkları şu anı daha da uzatabilmek adına, bilerek, böreğini ağır ağır, hissederek, duyumsayarak yiyecekti. Öyle de yapıyordu...

Karşıdaki tontonlar, yılların ardından süzülen keskin yorum güçleri ile olacak bu kankalardan (tabii onlar, bu ikiliyi kanka olarak bilemezdi, ‘bu ikiliden’ demek gerek) bayağı etkilenmişlerdi. Enerjik hanımın söylediklerine kulak verdikleri kadar anın keyfini ağır ağır çıkararak üç cümleye karşılık ‘anı özetleyen tek bir cümle’ söyleyen hanıma da kulak kabartmışlardı.

O anda olan oldu. Tabağında ikiye böldüğü böreğin bölünmüş ilk parçasını tam bitirmek üzereyken sakın hanımın tabağına bir serçe kondu... Evet, serçe...

Aslında biliyor musunuz; bu sakın hanım oldu olası bitkilerin ya da kuş çeşitlerinin pek de ayrıntılarını bilmez. Tabağına konan kuş için ilk anda, ‘aa serçe kondu tabağıma ‘diye sessizce yorum yaparken içindeki ses ‘hemen karar verme, saka ya da kumru da olabilir’ dedi. Ama sezgileri hemen devreye girdi hanımın ve ‘Hayır, bu kesinlikle bir serçe. Mutlu ol, bunca masadaki onca tabağa değil de senin tabağına bir serçe kondu. Sakin ol ve anın tadını çıkar.’ dedi usulca.

Karşıdaki yerinde duramaz kanka, tabii ki yine yerinde duramadı ve ‘Aa bu serçe, bu böyle insanların yanına kolay kolay gelmez. Dur, ben bunun fotoğrafını çekeceğim’ diye haykırdı. Bu sese yan masadaki tontonlar da döndü; gülümsediler hem de apaçık. Ama onlar da serçenin gitmesinden korkmuş olacaklar sessizce gülümsemeyi tercih ettiler. Fakat kalplerinin memnuniyeti kocaman açılarak serçeye bakan gözlerine oturmuştu keyifle.

O, ilk sevincini ikiye üçe katladı -hatta ne garip- katlanarak çoğalan onura, gurura, şüküre doğru çoktan yelken açtı. Fotoğraf çekenin sesinden olacak kuş uçup gitti. O, böreğini yavaş yavaş yiyordu. Sanki börek bitmesin de kuş yine gelsin istiyordu. Kuş bir beş dakika sonra yine geldi. Bu sefer kankası da onun kadar sessizdi fakat bu sefer sessizce onu ve kuşu videoya çekiyordu. O, nefesini tutmuştu artık. Evet, anlamıştı; bu bir sır, bir hikmetti...

Kankası tekrar etti; sanki onun içini okumuştı: ‘Bu kuş insanlara pek gelmez; insanlardan korkar, bak tekrar geldi. Bunda bir hayır var, bereket var. Sen, güzel haberler alacaksın...’ O, nefesini tutmuş kuşa bakarken bir an el hareketi değişti, kuş bu hareketten korkarak yine kaçtı gitti. Börek de bitmek üzereydi hani. Kankası ‘Ayy keşke ben böreğimi hemen bitirmeseydim’ dedi; gülüştüler. Sanki yan masadakiler de gülüştüler. Artık, tabakta birkaç börek kırıntısı kalmıştı; serçe bir daha geldi; o ise nefesini tutuyor hatta nefes almıyordu. Bu sefer, o sessiz hareket ederek tabağındaki kuşu çekti.

Fotoğrafı çekerken kimseye demedi ama küçük bir çocukken başlattıp taa üniversite öğrenciliği yıllarına kadar sürdürdüğü bir şey aklına geldi hemen. Çocukluk yıllarında yolun kaldırımında yürürken kaldırımında gezinen bir kuşa rastlarsa ‘şu kuşun yanından geçerken kuş uçmazsa şu dileğim olacak’ der, sessizce kuşun yanından geçer, eğer gerçekten kuş uçmazsa dileğinin olacağına inanırdı. Çocukluk işte... Kocaman gülümsedi...

Zamane hastalığı! Her nedense çektiği resmi sosyal medyaya taşıdı. Birçok kişi fotoğrafı beğendi. Şu son çağda bir fotoğrafın beğenilmesi her ne anlam içeriyorsa... Belki milyonlarca insan için milyonlarca farklı anlamı vardır bunun. Kim bilir? O, belki de içindeki küçük kızın kuşla olan muhabbetinin açığa çıkmasını, onaylanmasını istemişti, bilinmez. Resmin altına hayatı, gönlü zengin, kıymetli bir yetişkinden şöyle bir yorum geldi:

‘Sırlar Dünyası. Bir hikmeti vardır muhakkak.’

Nisan yağmurları mı dediniz?.. Görmediniz mi? Yağmurdu anlatılan... Hem de kırkikinci yağmuru...

Sevgi Zeetleri

Ne benimnän olêr? Fikirdän mi bozulêrım, ne? Hep sän aklımdaysın. Hep senin için düşünmeklerim. Şindiyadan bän bilmäzdim bu akılsızlı. Başka işim mi yok, ne? Başka yok ne için düşünüyüm mi, ne?

Tä lääzım uşakları yola koymaa... Adamın üstünü lääzım tertipleemä... Kloçkatezdä piliç çıkaracak – lääzım yer hazırlamaa... lääzım birkaç borkan hıyar kış için kapamaa... Lääzım...lääzım...

Nicä ileri, taa Seninnän buluşmadıynan, hepsi gidärdi sırasınca, vakıdınca. Ne bu şindi? Fikirim alınêr hep bir sana.

Unudayım lääzım Seni hem hepsini, ne Seninnän baalı. Bişey yapmadım, ama verildim sevgi duygularına. Enseyämedim onnarı. Onnar çıktı bendän kaavi, onuştan pek sevdim seni. Sevdim acıyadan. Semelendi fikirim., kesildi kuvedim. Bakışın, gülüşün, duruşun, örüyüşün yapıştılar üreemä. Yatêrim hem kalkêrim hep Seninnän aklımda. Herbir lafin öter fikirimdä bitkisiz.

Nicä aar hastalık, angısından yok ilaç. Nicä sancı, angısı yımırta kırdıynan da geçmeer. Näanı da git-säm, naşey da yapsam – Sän benimnänsin.

Büün kaurêrim biber. Geldi kızçaazım da sordu:

-Mamu, sän ne yapêrsın?

-Biber kavurêrim, - dedim.

-Sän bakêrsın çüvenä, da görmersinr, ani biberlär yanêr, kararmışlar heptän.

Açan geldim kendimä, tütün içindä kalmışım. Aklım genä Sendäydi.

-Mamu, sana ne oldu? Ne için hep düşünersin,- yalpak sordu uşam, belimä sarılarak.

Ne var ne söyleyim ona? Nesoy annadayım, ani çok işlär bu yaşamakta olêr sırasız hem vakıtsız?

Bu avşam okadar darsıklık geldi, ani bulamêêrim canıma yer. Düşündüm, gideyim komuşuykama biraz gam daatmaa.

-İştittin mi bir yeni yalan? Filannan-pişman saklı buluşarmışlar. Üzä çıkmış hepsi. Büyük ayıp bu iş, - bir solukta annatı komuşuykam.

-Beki beenerlar biri-birini, - dedim bän enikunu.

-Nesoy beenmäk evlendiktän sora var nicä olsun? Onnarın var büyük evleri, gözäl uşakları – taa ne lääzım? Hayırsızlık bu, diil beenmäk,- kestirdi lafi o.

... Bekim da dooru benim komuşuykam, ama bän onunnan yok nicä kayıl olayım.

Büük sevgi ayırmêêr evliyi - delikannıdan, genci - yaşlı insandan. Geler ansızın, hiç beklenilmedik. Olmalı, o verilmeer herbirinä. Zor ona, kimä o gelir, ama bu bir büyük kısmet, beki diil pek tatlı hem raatlı, ama pek lääzımını bu dünnedä.

Lääzım sevineyim bu büyük duyguya. O beni diıştirdi, yaptı taa geniş ürekli, kanatlandırdı. Ama neçin bölä geç o geldi bana? Bölä vakıtsız? Bölä diil lääzım olsun.

Adamım, sansı, taa yalpak oldu benimnän, titirer üstümä. O bişey bilmeer. Bän sa ona korkêrim gözlerimi kaldırmaa. Taa ii ursa bana bir maanasız, hiç küsmeycäm ona, sansı ilinnenecäm. Kabaatlıyım mı bän onun önündä? Olmalı, kabaatlıyım...

Yok nicä, diil lääzım yaşamaa iki yaşamaklan birdän: fikirindä -bir, gerçektä – başka.

Bana ölä zor, ani yok nicä Seni betvalayım bölä sevgiyä bana. Buna deyni lääzım olmaa en büyük duşman sana. Bän bu duyguyu yalnız savaşacam ensemä.

Düşündüm: “ İşlemä, işlemä da ölä yorulmaa, ani duymamaa kendimi. Bakalım, canım isteycek mi senin için düşünmää”? Tä bir parça vakıt öldürdüm kendimişlän.

Avşamneyin gücülä pata etişerim yorgunnuktan, ama genä yok derin uyku. Fikirimdä hep Sänsin. Unudamayacam seni, annadım. Yorgunnuk enseyämeycek sevgimi sana.

“Kesecäm bir parmaamı isteyipta. Ko acısın. Bekim, sevgi acısı geçecek”,- geldi aklıma. Yumdum gözlerimi da yaptım bu titsi işi. Ama acıdıkça parmaam, canım taa pek acıyer. Birkaç gündä pamaamda

yara bitişti. Kesiin yerindä kaldı bir nışan, angısı en paalı nışan bana deyni.

Bu da bana yardım olmadı. Taa ne ypayım?

“...Duracam aaç. İmeycäm bişey. Beki, kuvedimnän sevda da gidecek?”- birdän, sansı, biri üüretti.

Birkaç gün sade suylan. Ama kuvetsizleştikçe kollarım, kesildikçä ayaklarım, canımda sevgim kaavileşti. Onu bän enseyämeycäm... Bekim, onu diil läüzüm ensemää?!

Büün ölä bir kismetli gün: fit umutsuz Seninnän karşı geldik. Allaa mı, osa fena kuvet mi bizi buluşturêr, ama bän seninnän buluştuynan, sansın, derin taazä soluk alêrim, çöşmä suyu içerim. Yakışaydı, büün sarılayım sana bütün kuvetçiimnän, duyım seni her bir ekçeezimmän. Olaydı, vereyim sana da sevda sıcaandan, Sän da duyasin kendini hep ölä kismetli, nicä bän. Olaydı, kalayım taa bir kerä sevgi yalının içindä. Günah mı bu? Ko dalaydım bir kerä günaha boyumca. Ama bän duygularımı sakladım Sendän. Bu saklamak bana pek zor verildi. Neçin bölä gözäl duygu bölä zor!Zeetli?!

Bendä hepsi var, yoksun sade Sän. Onuştan bana geler, ani bendä bişey yok. Ama bän çok zenginim: bendä var sevgi sana, angisi doldurêr beni kismetlän.

... Tä sabaalen giderim zanaatıma. Evdän çıkınca, tersim döndü iştä. Bir kısacık vakıda çıkmıştın aklımdan. Birdän esti taazä sabaa lüzgerci. O suvazladı saçlarımı, serinnetti ensemi: sansın senin yalpak ellerin, soluun sevdilär beni. Genä “benimnänsin”. Geldi, uçayım sana. Ama ildä bekleer zor zaametli gün. Läüzüm işlemää. Büün da bana zor olacek bütün fikirimi işä koymaa, Sän bana büün da “engel edecän”. Bän bilirim, senin yok bunda kabaatın.

Gideerim sokakça, bir taraftan işidiler türkü: “Olmaz sevmää yabancı adamı”. Olmaz...olmaz...Bellii ki olmaz. Ama kimä sevda sormuş ne olur ne da olmaz?

Tä geldi kış. Çıktım bu sabaa dışarı. Ekelemiş heryersini biyaz, taazä kaarcaaz. Hava duruk, fidannarın dalları gözäl donaklı. Heryersi biyaz, temiz. Gözüm sevindi ölä, sansın seni gördüm. Bana deyni Sän herkerä gözäl donaklıysın: duruk senin keflendirän bakışın, lekäsiz üzün.

Pek yalvarêrim, kalasın bana deyni bölä bitkisiz.

Bu avşam çok yıldızlı gök. Baktım yukarı da büyük darsıklık kapladı beni – neçin gök diil ayna gibi? O aynada görüneceydi bütün dünnä. Nända da Sän bulunaceydın, heryerdä Seni göreceydim. Şindi orada sade yıldızlar şilêr. Bilsäm, angı yıldız Senin, onu siiredeyim.

Uzaktaysın Sän bendän. Ayırêr bizi buluşmamıza çok engel edän işlär. Ama seni canımdan ayıran bişey yok bu dünnedä.

Allahım! Zor bana, yok laf. Ama alma bu duygulu zeeti bendän, zerä bän bu alifsiz kof içliyim, külüm.

Ali Baş Komandanım

İdrakınla öyünür bütün xalq da, vətən də,
Səninlə fəxr edirik, sən ey fateh sərkərdə!
Həm rəy, həm fikir oldu hər kəs doğma vətəndə,
Qələbəyə apardı birlik Azərbaycanı,
Səninlə birlikdəyik, Ali Baş Komandanım!

Dinə, imana bağlı vətən eşqi, sevgisi,
Müzəffər ordumuzla heyran etdik hər kəsi,
Dostluq, inam, bir də ki qələbənin müjdəsi,
İşğaldan azad oldu, bütövləşdi torpağım,
Səninlə birlikdəyik, Ali Baş Komandanım!

Əzminlə xilas oldu, doğma vətən, ob, el,
Üstündən əsə bilməz bundan belə qara yel,
Sənə güvənir vətən, hər gələn təzə nəsil,
Sabaha inamısan, bütöv Azərbaycanın,
Səninlə birlikdəyik, Ali Baş Komandanım!

Emine Savaş

Anlatır

Doğan güne gülümse, gelen ömründür senin
Perdeler aralanır, gülen şükründür senin
Zamanın çehresine, elin mühründür senin
Menekşenin renginde , bir hasbihâl anlatır

Bu feryat niyedir ki, isyan neyin isyanı
Muammâyı çözüp de fikreyleme zamanı
Kula bâki yâr olur, aklın hakkı beyânı
Dil bitti sözüm dese, gözlere hâl anlatır

Kaideyi insandır, kimi zâr kimi kâdır
Ah işine gelmezse, en zâlim hilekâdır
Yüz kez fikrin boşasa, sabahına bekâdır
Kıyıya vuran şavkı, gökte hilâl anlatır

Durulmaz canın huyu, aklın çeperi zorlar
Mayasına güvenme, gün gelir seni horlar
Baharlar hep baştacı, Eylül'ü şerre yorlar
Her güzele gül veren, kalpte meyyâl anlatır

Kaderin kapısından er var mı ki girmeyen
Alınca tek tek geri, canı dahil vermeyen
Ölümü bildiği gün, ölümdedirilmeyen
Kendin ile savaşta son ihtilâl anlatır

Etten kemikten sine, acıdan kordan yürek
Boşanmış iplerinden, zaman denen zemberek
Kaç atlı geçti yoldan, bir daha dönmeyerek
Tarumâr olmuş bahçe, doğan etfâl anlatır

Seherde bad-ı saba, yazları kırkikindi
Ne rüzgâr sesi kesti, ne bu yağmurlar dindi
Kimdir kimin kölesi, kimmiş ağa efendi
Yeri göğü sallayan, İsm-i Celâl anlatır

Tadı vardır sükûtun, haddi vardır sözlerin
Çözüldüğü bir sabah , gizde kalmış gizlerin
Kışı yumuşak olur, güneş görmüş yazların
Neftî yolun nereye, bir arzuhâl anlatır

